

עין משפט
גר מצוה
ע:

יא א מ"י ס"ב מלכות
 נירושין הלכה טו סג
 עשין ז טו"ע"ה ח"י"ה
 קלס עק"ז ב"ה"ה:
יב ב ג (מ"י) ס"ב
 טו"ע"ה ס"ב עק"ז:
יג ד ה מ"י ש"ב
 הלכה ח סג ש
 טו"ע"ה ח"י"ה ס"ב
 עק"ז:
יד ו ז ח מ"י פ"ה מ"ה
 רלס עק"ז
 הלכה ט:
טו ט י מ"י פ"ה מ"ה
 נירושין הלכה טז סג
 עשין ז טו"ע"ה ח"י"ה
 קלס עק"ז

תוספות רי"ד

דקתני אין ברבריו האחרונים
 ליה למימר הרי אלו יכתבו
 חזין פריך לנדוקו פעם שניה דהוה
 שישפספס: **וכן** אמר רבי יוחנן הכי
 בשני ב"ר. ואל"ת השתא דמדמי ליה
 לאחוז קורדיקוס תקשי ליה מחגי'
 דקתני ומי שחוזו קורדיקוס ואמר
 גבזו גט לאשתי לא אמר כלום והכא
 גבזו גט שנים ואמר כתבו הרי אלו
 יכתבו ויחטו י"ל דהא פשיטא דכשעה
 ואמר כתבו אחמי דעתא צילתא
 היא ולא דמי לאחוז דעתא אכל
 קודם שכתבו ויחטו יתחלש ויתקלקל
 ועל שעת נתינה נראה לו לדמות
 לאחוז קורדיקוס וקשה לרבי יוחנן
 לאמרא אין כותבין ונותנין עד שישפספס
 וקשה הכי רבי אלחנן דלמי פריך
 לרבי יוחנן לרש לקיש מיקשי
 דהא טעמא דרש לקיש באחוז
 קורדיקוס משום דכמה (א) צדיה
 והכא לאין משום צדיה מודה ר"ל
 ואין כותבין ונותנין מדמדי ליה לטעם
 ויחטו הכי איש פדריך למתוובי או
 נמי נקט רבי יוחנן משום דקאמר
 כדלא אין כותבין:
ורמז ואמר כתבו גט לאשתי.
 כגון שאמרו לו וכתבו גט
 לאשתי והרצין כדאש ושמא אין
 צריך לנדוקו כמו במתנייה משום
 צדא ציה דעתא צילתא כדאמרין
 בסמוך: **התם** דעתא צילתא
 היא. לא ידע רבינו יחנן עד מתי
 תבשר דעתא צילתא דליכא למימר
 דנדקוהו בשעת נתינתה דגט דאס
 לא הוה פריך מדי לרבי יוחנן ושמא
 עד שיעור שנטרפה דעתו יחשב
 דעתא צילתא ובגט שביד אומר
 יצא לרבי לרצה שלא תתקלקל צדיה
 נתינתה לנתינה דאס תתקלקל צדיה
 ופילו נתפקא לבסוף לא מוטייל אפי'
 לרש לקיש דהא לא אסמיה צדיה
 שפעיט שביד מרע איוו דעתו

מי שאחזו פרק שביעי גימין

מייחור הלשון דייק דהוה
 גו אי נמי דייק מדלג תנא
 מע שממתינס מיהא עד
 א אמר שמואל שחט בו

למטה למטה מן הביצים למעלה למעלה
מן הביצים וכשות שלא בזמנה תנא בשם
שקשה שלא בזמנה כך יפה בזמנה אמר
רב פפא זמנה תמוז שלא בזמנה טבת יומי
ניסן ויומי תשרי לא מעלו ולא קשו: אמר
כתבו גט לאשתי ואחוזו קודר"קוס וחזר
ואמר אל תכתבו אין דבריו האחרונים
כלום: אר"ש בן לקיש כותבין ונותנין גט
לאחר ור' יוחנן אמר "אין כותבין אלא
לכשישתפה מ"ל דר"ל דקתני אין בדבריו
האחרונים כלום ור' יוחנן אמר דף אין
בדבריו האחרונים כלום דלכי מציל לא
צריך למיהדר אימלוכי ביה ולעולם אין
כותבין אלא לכשישתפה במאי קמיפלגי ר"ל
מדמי ליה לישן ור' יוחנן מדמי ליה לשוטה
ור' יוחנן נמי לדימיה לישן ישן לא מחוסר
מעשה האי מחוסר מעשה ור"ל נמי נדימיה
לשוטה שוטה לא סמיה בידן האי סמיה
בידן ⁶בישרא סומקא אגומרי וחמרא מרקא
ומי אמר ר' יוחנן הכי ⁷והאמר רב יהודה
אמר שמואל ⁸שחט בו שנים או רוב שנים
ורמז ואמר כתבו גט לאשתי הרי אלו יכתבו
ויתנו ותניא ⁹דראוהו מגויד או צלוב על
הצליבה ורמז ואמר כתבו גט לאשתי הרי
אלו יכתבו ויתנו הכי השתא התם דעתא
צילותא היא וכחישתא הוא דאתחילה ביה
הכא דעתא שגישתא היא ומי אמר שמואל
הכי והאמר רב יהודה אמר שמואל ¹⁰שחט
בו שנים או רוב שנים וברח מעדיין עליו
ואי ס"ד חי הוא אמאי מעדיין עליו ¹¹אמרי
חי הוא וסופר למות אלא מעתה הרי גולה
על ידו אלמה תניא ¹²שחט בו שנים או רוב

למטה מן הכינים. כמו ברגליו ובשוקיו: למעלה מן הכינים. נכחשים. ובזמור ובקליטות: כושבין ופושבין בע לאלתר. ואפילו בחוק חוליו הוהיל ואמר קודם לכן ולא אמרין שוטם הוא ואינו יכול לנגר: אימלוי ביה. ליטול רשות: הוי מחוסר מעשה. שזריך רפואה כשרא סומקא אגומרי: צוה פמיא ביד. אין סם רפואתו בדינו: מנויד. מחוקר בחסידות. לשון גרוד אינא (דעאל ד): לילואא הוי. ללואה היה דעמו ללא שכתם כמו מהוהיא דבר בפיו: שנישפא. מרגוש של מהומה: כלומר דעת מבולבל: ומי אמר שפואל. שחט בו שנים כותבין גט לאשתו אלמא גט מחיים הוא: מעידין עליו. שמת להשליח את אשתו: חי הוא. וגישו מחיים אבל סופו למות לבן מעידין עליו לאחר זמן להשיא את אשתו היכא דלא גירשה: אלא מעשה. הוהיל וסופו למות: הוי גולה על ידו. השמורן בשוגג: אלא ככלכלו. ואכלמא הרוח לא מת: הוא קירב אם מיסונו. על ידי שפירסם ונמלא שאלה הרגו זה אכל מכל מקום סופו למות: שזיה דלאו נקטיה. חולי של שגעון המלמדו תמיד להרצין רשאו בהכנות לאו שוה. ואינו משגיב על דברי אשלתם: השתמיה: כפירוקין. ממתיין בין הרגנה לשאילה שעה וחחרין ושואלין לו אותה שאילה עמלה: שיחא וסריקין. לשחוק ולהרצין. שעיני זה לעשות: הכי גרסין חסד. לאו וסריקין אין וסריקין לאו וסריקין. דכי הך שיחא לא נקטיה: אומרים לו. כשדוקין אותו על לאו שואלין לו אם מנקה דברים הראוין לו בימות החמה ועבשי ימות הגשמים: גלוסקין. קוטיא בעלז: וסריקין. אם יבסוהו כסדיי ששקן בימות הגשמים: דלמא קורא אחדיה. בימות החמה וא"ש משגיב הכי על הבלופתריין ולא שוטם הוא:

שנים ה"ז אינו גולה הא איתמר עלה א"ר הושעיא י'חיישין שמא הרוח בכלתו אי נמי הוא קירב את מיתתו מאי בינייהו י"איכא דשחמיה בביתא דשישא ופירכס אי נמי דשחמיה בברא ולא פירכס: נשתתק ואמרו לו נכתוב גט לאשתך כו': וליחוש דלמא שיחיא דלאו לאו נקטיה אי נמי שיחיא דהן הן נקטיה א"ר יוסף בר מניומי אמר רב נחמן דאמרין ליה בסירוגין וליחוש דלמא שיחיא דסירוגין נקטיה דאמרין ליה חד לאו ותרין הן ותרין לאו וחד הן דבי רבי ישמעאל תנא אומרים לו דברים של ימות החמה בימות הגשמים ושל ימות הגשמים בימות החמה מאי ניהו אלימא ^הגלופקרי וסדיגי ליחוש דלמא קורא אחדיה א"נ חמה אחדיה ^{אחדיה}

דקשה טפי דקס"ד גדלות חלי במת לאחזר ואס לא מת לאחזר איני גולה דס"ד דבסיח תלי
ומת (ומחזר לה) משמע ליה לאחזר אפי"ס כמחזר חייב אפילו לא מת לאחזר י"ס חילוק בין
ידיה לדרך עליה ובמחזר אין שום חילוק ולית ליה השתא לא דפרדק באלו ערות (מפוטות דף ג:) **א**
חא כשגוג ומחזר ונקב מגלות דחייב גלות אפילו לא מת לאחזר ל"ו: **ו** **ח**ישיש"ס שפא
טעמי אכל גלותו לעולם חייב ושמא י"ס שום דרשא גבי גלות שום ד"ס חילוק בין גלות למיתה
ולו ערות (גס ו' שס) כ' מוקי ונקב המכה אשוגג דחייב גלות אפי"ס לא מת לאחזר מיירי בתיבא
שיש"א או דלא שי"רב. מר חשבי בלגול הרוח קירוב מיתה ויתר מפרכוס ומר חשבי פרכוס
בגו שימות מחמת הרצוא לא מחמת דבר אחר אי נמי מר חשבי פרכוס מחמת רוצח משום
דנשי חשבי בלגול רוח מחמת רוצח משום דחייב מיתלא אי נמי לא פליגי הני ליטני חייב אפילו
נפקותא בין הקט טעמי: (שי"ך לעיל דף סו:) **ב**ורדקין אותה שיש פסעים. ס"י שלש פסעים
פסעים בין הכל ובגמרא דקדמך ויחוס דלמא שמיא בלוא לאו בקטניה אי נמי שמיא דמי
יהו בעיקר כפיכרשט אלל כלומר וחדת מהן או כללוא או חלי איני בדעתו וי"ס דל"ג אי נמי
או וכו' ויחוסר לו נכתבו גט לאשמן אומר כי לאשמן אומר לא וכו' (לאחזקין אומר לא לבתר אומר
נראה לומר דפליגי בדדיקה דמתני' למא לא תועיל אלל דקתני בדיקה עדיפא טפי הכי דליכא
נקיטא שביא חמיה גדולה כיון שאיני טועה בין ימות החמה לימות הגשמים אפילו עשין שלשה
חוש שפא קריתא אחרית. ולמה לנו לחושבן כשטות ונחמר שאיני גט וינגן אשמו חס:
אלל

מסורת הש"ס

(א) לעיל פו: (ב) יבמות קכ:
(ג) [תוספתא] רפ"ה:
(ד) ס"א גרשפקר [נערוך]
ערך נשפק גרשפקי
(ה) הן גלוסקרין.
(ו) [דברים כח, ו] [ועיף]
תוס' כתובות לג': ד"ה
לחא ותוס' יבמות קכ:
ד"ה חלל מעתה וד"ה
חייצין ותוס' שטות לד.
ד"ה על פ"ו, [ו] ס"י בין כל
פעם חוזמין, לא לשפקר
וחזמין הו.

גליון הש"ס

תוס' ד"ה חיישינן. פי'
שטעות ד' לר ע"א תוס'
ד"ה על פי פדים:

הגהות הב"ח

(6) תשוב' ד"ה ומי אמר
ומי משום דסמיה בידן
והיכי לאין סמיה בידן
מודה: (3) ר"ה טדקין
ומי לאמן אומר לא
לאשתך אומר הן
לאחותך אומר לא
לאשתך אומר הן
לכתב:

לְעוֹי רַעֲשׁי

קוט"א [קו"ט]. מעיל.

מוסף רש"י

סומקא. כמוס (לעיל טז).
מרקא. מזוג כמים הרבה
(טז).